

DIA INTERNACIONAL DO ORGULLO GAI

Eiquí estamos cás que catorce meses dempóis de que un grupo de homes e mulleres chifladas/os empezáramos a constituir en Santiago o que hoxe é a CCGG. Un ano pasouxa dende que por primeira vez se tuvo pública noticia da nosa existencia na celebración do Día do Orgullo Gai do ano pasado. Seis meses leva chovido dende que aparecéu, no mes de xaneiro, o número 0 de esta revista maravillosa e desenfadada (por citar soio algunas das suas virtudes) que é "O ATURUXO". A estas alturas celebrouse tamén o Día Internacional do Orgullo Gai no doce cabodano da rebelión dos gais neoiorkinos....

Total, que é tempo de aniversarios. E si tódolos aniversarios son alegres, estes sonno moiísimo más. Primeiro porque para nós celebrálo no-

so primeiro aniversario coma organización supón ter superado o reto que supoña lanzarse a organizar algo neste país nun momento que, se por algo se caracterizaba, era pola crise organizativa que o atravesaba. Supón que eramos nós quenes tiñamos razón frente ós agoreiros que non nos auguraban máis que uns pouquiños meses de vida. Supón que conquermos sacar cinco (5) números dun boletín modesto, pero que tentamos (e pensamos que o estámos a conquerir) que se se vaia superado cada vez que sale a rua ca sua tirada de 1500 exemplares, i ésto nun momento no que vender periódicos non é a causa máis sinxela do mundo (senón mirade a continua desaparición de revistas e voceiros de todo tipo de organizacións).

sigue na páxina seguinte

CARTA ABERTA A DOUS MARIÑEIROS

Queridos amigos:

A prensa díxonos que na sala dun Consello de Guerra, pechada ó mundo en

Dos marineros de la Armada, condenados en Ferrol por prácticas homosexuales

FERROL. — (De nuestra Delegación)

Dos marineros de la Armada fueron condenados a catorce y diecisésis meses de prisión militar en un consejo de guerra celebrado ayer en la sala de justicia de esta zona marítima. El consejo se celebró a puerta cerrada por decisión del presidente, de acuerdo con el artículo 7-7-8 del Código de Justicia Militar, que le facultó a declarar la sesión no pública según el contenido de la causa. Ambos marineros, uno de ellos procediendo en el penal militar de Coruña y otro de la Brigada de servicios de esta misma dependencia, fueron sorprendidos en prácticas consideradas atentatorias contra el honor militar. Parece que, según pudo saberse al término de la vista, estaban acusados de prácticas homosexuales.

El fiscal consideró los hechos —fueron sorprendidos tres veces— como constitutivos de tres delitos contra el honor militar por lo que solicitó pena cada uno de ellos, tres años de prisión (es decir, un año por cada uno de los delitos). El Código de Justicia Militar prevé en su artículo 3-8-8, penas de seis meses a seis años por delitos de esta índole. Los defensores de ambos, solicitaron la libertad absoluta.

Respecto al consejo un jurado secreto, dictó sentencia condenando a ambos enculpados por los delitos contra el honor militar a J.M.S.D. a ocho meses y seis meses por cada uno de los delitos considerados probados en la sustancia, y a J.G.G., a seis y diez meses.

La sentencia, que habrá de ser comunicada al capitán general de la Zona Militar, para su ratificación, prevé, además, de acuerdo con el artículo segundo del Código de Justicia Militar, la pérdida del tiempo de servicio militar que ya habían cumplido ambos.

que vivimos, uns homes, cunhas leises absoletas, feitas nuns momentos que a trancas e barrancas imos superando, vos condenaron a privación da libertade durante un mogollón de meses, por querer amarvos o voso xeito, que é tamén o noso.

A sociedade ésta que se nós impón xa nos ven privando a todos, a vós, a nós, ós demás, do dereito a ser libres plenamente, sen necesidade de poñernos cadeas. Pero loitamos contra elo, e esa loita empeza por non renunciar a expresarnos sexualmente como nos peta. ¿Quén ten dereito a impedirnolo? ¿Onde está o mal, o pecado, o delito do noso comportamento, senón é nas mentes enfurruxadas de quénes fixeron unhas leises que tanto a vida como a propria Constitución teñen xá desmentido?

"Tres veces sorprendidos", dí a nota de prensa. Podía que os ollos que espiaban as vosas caricias, vosos bicos; os ouvidos que se ferían ca sinceridade dos vosos sonidos amorosos; as peles grasesas

que tremaban o presentir a forte ternura do voso contacto, impotentes, vencidas e cobardes, sairon berrando aúa rabia, como cans adoecidos polo esplendor da lúa chea.

Trinta meses, trinta meses, JMSD e JGG, trinta meses de cárcel. Trinta meses. ¡Que grave debeu ser voso delito! ¿A quen asesiñáchedes?

Un pensa, ante tamaño feito, que si neste país facer o amor como un o sinte costa tan caro, ¿canto lle van cobrar a aqueles que o 23-F quixeron rodear España de reixas e vixias? ¿En que "galaxia" estamos compañeiros "del alma", compañeiros?

Doe tanto o pensar en todo esto, que o único remedio que nos queda é loitar sen descanso, e sen medo, pola vosa libertade, que é o memo que loitar pola nosa libertade. JMSD e JGG: todos e todas, mariñas e lesbianas, estamos nos vosos calabozos. Entre todos será mais fácil, faráse posible, rachar tanto muro e tanta cadea.

Ahí van os nosos bicos, compañeiros.

**contactos pra todá Galicia:
apartado 1.468 (VIGO)
apartado 1.090 (SANTIAGO)
¡¡PARTICIPA CONNOSCO!!**

Ven da páxina anterior.

O dito, que nos luctamos (o decimos sen ningún tipo de modestia) de estar hoxe, unha vez máis, na rua ca nosa organización, co noso voceiro, cas nosas letras protestadas, cos nosos problemas financieros e sin un peso... Pero, éso si, con máis ánimos que nunca, ca nosa convicción de que se demos chegado até aquí non vai ser agora cando nos demos por vencidos/os. Nun só ano soumemos sacálos nosos dentes (e da súa forza e punto de afiado pode dar conta a Cafeteria Manhattan da Coruña que xa padecéu a nosa mordedura en carne propia), e con esa dentadura estamos prestos a defendernos de quen faga falla e de roé-los máis duros obstáculos no camiño da nosa liberación. Camiño que esta Coordinadora ten definido no seu manifesto de constitución.

Comentario aparte merece a outra celebración, a do Día Internacional do Orgullo Gai, que terá lugar o 28 deste mes. Pra nós mariñas e lesbianas, éste ten que ser un día importante. Trátase, por suposto, de participar na manifestación e nos demás actos reivindicativos que están programados co gallo da celebración desta xornada internacional. Trátase de salir a rúa a protestar e a enfrentarnos contra dese proxecto reaccionario de Código Penal que a U.C.D. trata de aprobar no Parlamento, e que constitue unha auténtica amenaza

que pende sobor das nosas cabezas. Trátase de que non nos desmovilicen ca amenaza de privarnos do noso posto de traballo polo simple feito de que queremos á xente do noso sexo. * Pero trátase, sobre todo, de que nese día manifestemos o noso orgullo de ter feita a nosa opción sexual. De decirlle a xente que, por máis que algúns (os que mandan) se empeñen en que vivamos amargados, nós somos felices, queréndonos. Trátase de que reafirmemos e demostremos públicamente o noso afecto de que berremos ben forte "SON GAI E ME ALEGRO DE SELO". Sonlle molesta ou molesto a quien está oprimido sen escrúpulos en nome de intereses de poder disfrazados de absurda moral, i éso faíme sentir orgullosa/so.

E vós, os e as que vos sentedes heterosexuales pero vos identificades ca nosa loita, tamén tendes unha gran responsabilidade no Día do Orgullo Gai. A vosa presencia nas manifestacións e demás actos públicos é necesaria, é un deber, non só por unha razón de solidaridade, senón porque sabemos, sabedes, que a nosa é unha loita pola liberación sexual no seu sentido máis amplio. E máis, a nosa loita é parte integrante da loita pola libertade, pola de todas e todos. A vós correspóndevos dar testemuña de lo.

Pero nin para uns nin para outros a loita pola liberación gai e pola libe-

ración sexual pode quedar circunscrita a un acto, a unha celebración concreta nunha xornada concreta. A nosa actividade de loita, de enfrentamento ás concepcións dominantes, á marxinación, a opresión que se exercen sobor da homosexualidade tende ser constante coma constantes son as expresións dessa situación que nos tocó padecer a quén nos negamos a aceptar o absurdo dunha norma sexual imposta, negadora da más elemental capacidade de opción por parte das persoas.

¡¡¡ANIMO!!!

REUNION DA C.O.F.L.H.E.E.

Nos pasados días 16 e 17 de Maio celebrouse en Madrid a reunión da COFLHEE a que asistiron as organizacións: EHGAM (Euskadi), FAGC e GLAL (Catalunya), FLHOC, GALHO, CFL (Madrid), MAG-PV (País Valencián), FLHA, FLGG (Andalucía) e tíos e tías de CGG (Galicia).

Tratáronse os puntos do orden do día:

No primeiro punto acordouse a creación dunha oficina de información e coordinación.

No segundo acordouse a revisión de plataforma da COFLHEE, dispois dunha discusión previa nas distintas organizacións.

No terceiro punto en relación co "Día Internacional do Orgullo Gai", acordouse sacar dous carteis unitarios, un dos mariquitas e outro das lesbianas, coas seguintes consignas:

LIBERATE O TEL CORPO NON E UNHA CARCEL.

GAIS CONTRA O FASCISMO

NON HAI LIBERACION DA LESBIANA SIN LIBERACION DA MULLER
CONTRA TODA NORMA REPRESORA DA SEXUALIDADE.

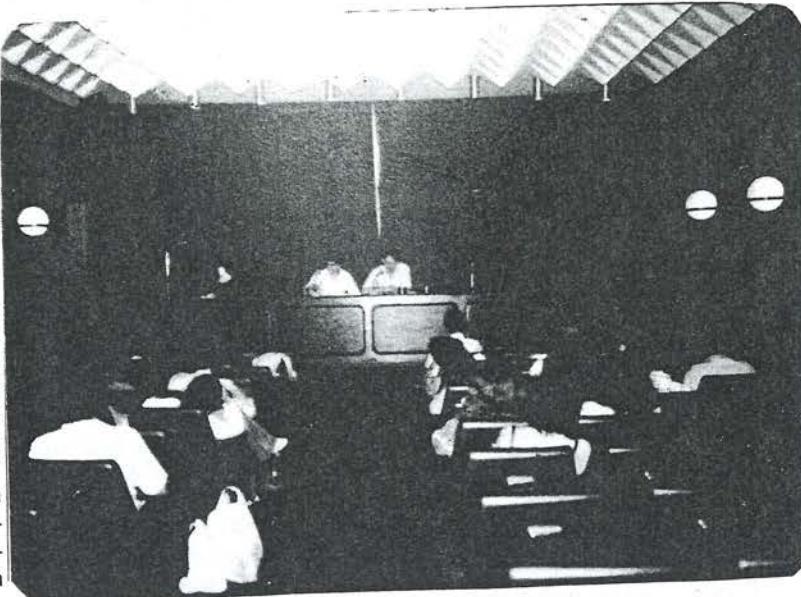
Anteriormente a esta reunión xeneral da COFLHEE, xuntámonos as lesbianas que fóramos convocadas especialmente a esta reunión da coordinadora estatal polo Colectivo de Feministas Lesbianas de Madrid para tratar o tipo de Coordinadora que pretendíamos ter.

Posto que, a nivel de lesbianas, había moi pouca representación, acordamos informar a tódolos grupos de mulleres gais do Estado das conclusións que quitaramos e convocalas a que discutiran ampliamente o tipo de coordinación a manter entre nós e os tíos, antes da próxima reunión da Coordinadora estatal na que esperamos que a asistencia sea nutritiva e a discusión amplia, para que dunha vez a COFLHEE sea non soio a coordinadora dos homosexuais masculinos, senón tamén das lesbianas, na percura de aunar esforzos na loita común contra esta sociedade machista e "anormal" polos catro costados.

REUNION DA CCGG
SOLIDARIDADE COAS MULLERES
'DE BILBAO ACUSADAS DE ABORTAR

A Coordinadora de Colectivos Gais de Galicia presentou públicamente o seu manifesto de constitución no transcurso dun acto celebrado na mañán do pasado día 13 no Auditorio do Colexio Médico de Santiago, acto no que estiveron presentes ou enviaron adhesión a meirande parte das organizacións políticas e outras culturais, feministas, ecoloxistas.. Nunha posterior xuntanza da devandita Coordinadora, valoróuse positivamente o que foi o primeiro acto celebrado dentro da campaña do día internacional do orgullo gai (28 de xuño). Na mesma xuntanza tomouse a decisión de solidarizarnos cos 11 mulleres de Bilbao que van ser procesadas polo "delito" de aborto. Neste senso a CCGG súmase á campaña que numerosas organizacións políticas, sindicais e feministas están a levar contra do devandito proceso i enviou tamén un telegrama á Audiencia Provincial de Vizcaya pedindo o sobreseimento do xuízo.

Santiago, 14 de xuño de 1.981
Coordinadora dos Colectivos Gais de Galicia
(CCGG)

No acto de presentación do manifesto de CCGG estuvieron presentes varias persoalidades da cultura e da política, recibindose comunicados do PCG, MCG, Colectivo Ecoloxista "Natureza", estando presentes representacións de MGR, PST, LCR, Colectivo "Zona Aberta", Colectivo pola defensa das libertades de Coruña e Colectivo "Arco da Vella".

O PCG eo movemento gai

*A homosexualidade, masculina ou feme-
nina, non é ningunha anormalidade, enferme-
dade nin desviación. E sinxelamente unha das
formas as que o ser humán pode optar pra súa
expresión sexual.*

*O machismo, a norma e roles sexuais im-
postos pola ideoloxía dominante, afectan e
discriminan gravemente a muller, e igualmente
a todas aquelas personas que refugan a norma
imposta.*

*O PCG defende a legalización das organi-
zacións gais e opõe a calisqueira discrimina-
ción dos homosexuais no novo Código Penal.*

*Pró PCG, a loita pola liberación homose-
xual, pola libertade sexual e contra a ideo-
loxía machista, é parte inseparable da súa loita
como partido marxista revolucionario contra
a explotación e a opresión, polo socialismo en
libertade.*

Tamén participamos nas manifesta-
ciones contra Galicia nuclear.

CONTRA A REPRESIÓN DA HOMOSEXUALIDADE

Ante a condena de dous mariñeiros no Ferrol, en Consello de Guerra, acusados de prácticas homosexuais, os firmantes manifestamos:

- A nosa rotunda defensa da libertade sexual de todo ser humán.
- A urgente reforma dos Códigos de Xusticia Civil e Militar, en todo aquello que se opón os dereitos reconecidos na Constitución en canto as libertades e non discriminación por razóns sexuais.
- A suspensión da aplicación destes Códigos deixa a súa reforma nestes aspectos e amnistía as persoas encausadas ou condenadas por estas razóns.

NOME E APELLIDOS	D.N.I.	FIRMA

entrevista **AZURUXO**

con Empar Pineda

4

Cando nos propuxemos compoñer este número extraordinario da nosa revista, pareceuños unha boa idea adicar unhas páxinas do Aturuxo a plasmar as ideas de mulleres que teñen probada a súa entrega constante ao movemento feminista e de lesbianas do E.E. No número anterior falaba Gretel Ammann, hoxe contesta ás nosas preguntas Empar Pineda, militante do Movemento Comunista e membro do Colectivo de Feministas Lesbianas de Madrid.

Militante revolucionaria, militante feminista, militante pola liberación homosexual... E evidente que tí consideras que estas tres militancias que levas son complementarias, que non son incompatibles -mais é difícil imaxinar que non ofrezan aspectos contradictorios entre sí.

Eu non falaria de levar tres militancias complementarios, ou catro ou cinco, ou nove, si engadimos a lista os demais aspectos da actividade que desenvolvo con maior ou menor adicación. Eu falaría más ben de unha única militancia revolucionaria que desen vólvese en diferentes campos; en diferentes terreos de loita... Bon, coido que entendo por onde vai a tua pregunta.

Mira, hai uns cantes anos, cando eu aínda non era feminista, cando no meu partido descoñecíanse as ideias da liberación da muller, cando aquí aínda non había movemento feminista, as cousas eran ben diferentes. Eu era lesbiana e o tipo de contradicións que prantexábanse entre as miñas concepcións e a miña actividade revolucionaria por unha banda e a miña sexualidade por outra -porque iban moi afastados- eran moi diferentes de como se dan na actualidade.

Logo no meu partido a homosexualidade non estaba asumida, nin muito menos, como un xeito máis de desenvolvemento da sexualidade. Había ideas de todo tipo, mui emparelladas, os más, con as ideas dominantes na sociedade sobre o tema e outros menos reacionarios, menos conservadores, más tolerantes.

Pero aqueles tempos, polo menos a este nivel, xa pasaron.

Agora a situación é ben distinta,

o que non quere dir que non haxa contradicións. Por exemplo, no movemento feminista hai mulleres que non aceptan que sexas feministas e poidas militar ao mesmo tempo nun partido revolucionario. Menos aínda que o fagos sendo lesbiana -Os receos, as incomprensións, o sectarismo, o considerar que o teu partido "te utiliza", ou que estás no movemento feminista para aproveitarte del para "o teu partido"; o lanzarte "puyas" si non pregonando teu lesbianismo aos catro ventos por si "non será que o partido cho prohíbe" ou á inversa; cando nalgúnha ocasión maniféstate coma tal "será porque sen partido mirou un filón nelo"...

Estas e outras ideas e aitudes danse nalgúns seutores do movemento feminista. E como podes imaxinar plantéxante contradicións e situacións nada sinxelas, nada fáciles de resolver.

Con elo non quero dir que todo sexa eisí. Sería inxusto e falso. E certo también que no movemento feminista hai seutores amplios de mulleres que non soio non ven con recelos que sexas militante de partido, senón que o miran ben e dase un clima bo de relación e traballo. No terreo da asunción da loita da liberación homosexual por

parte do movemento feminista tamén avanzouse bastante, eu diría que moito. I é que o feminismo, as ideas da liberación da muller, na medida na que gañaron un terreo importante xa na nosa sociedade, -deido sen dúbida ao movemento feminista- tiveron un peso importante tamén, xunto ao movemento gay, no que logrouse xa, que non é pouco, na defensa da homosexualidade, no abrir brechas e rachar cas ideas reacionarias e machistas sobre a sexualidade patriarcal.

Tí englobas a loita feminista e a loita gai dentro dun movemento xeral revolucionario socialista, do que o feminismo e o movemento gay deberían, según tí, ser parte constitutínte. Pero, ¿qué garantías pode haber de que non vaian a ser sumerxidos, subordiñados e finalmente esquecidos, dentro dese movemento revolucionario xeral? ¿Cómo poden impedir que iso ocurra? Porque a experiencia histórica nese terreo deixa hoxe é mais ben triste...

A min parécmeme evidente que toda loita parcial debe englobarse nun movemento revolucionario xeral que teña como obxectivo a subversión radical de todala actual sociedade. E si o vexo deste xeito é porque considero que a liberación de cada un dos seutores oprimidos soio pode ir da man do derrocamento dos estados burgueses. Pra mí, por decilo dalgún xeito, esisten duas saídas: o ben cada seutor loita soio

pola sua liberación co que, o meu xeito de ver non conquírense mais que reformas, transformacións dentro do aitual sistema, ou ben eisiste unha loita unificada que busca a liberación total, a destrucción deste mundo de opresións; explotacións. Pero, é que áinda mais, no caso da liberación da muller ou da liberación dos homosexuais non sei nin cómo se pode pensar que sexa doutro xeito, cando lesbianas e homosexuais e -pra qué dir- mulleres son á vez explotadas en tanto que traballadoras. ¿Cómo loitar soio e aillardamente contra da agresión específica da muller?, ¿Cómo non considerar que hai que rematar tamén ca sua explotación en tanto que asalariada, que hai que rematar con iste mundo cada día mais inhabitabel, con iste mundo represivo en tódolos ordes?

Empar, tí sabes que no movimiento gay do Estado Español hai organizacións nas que militan conxuntamente lesbianas e homosexuales e outras nas que soio militan homosexuais. ¿Qué pensas tú da militancia das lesbianas nas organizacións xuntos aos gays?.

Penso que é difícil, eu diría incluso que hoxe é imposible establecer unha única forma organizativa. Eu as cousas véxooas eisí: por unha parte as mulleres lesbianas estamos interesadas en rematar ca opresión que padecemos as mulleres. Si ademais temos en conta que a sexualidade é unha parte fundamental na nosa loita de liberación, a militancia das lesbianas, ou a sua vinculación, nas formas que sexa, co movemento feminista paréce-me imprescindible, entre outras cousas para que a defensa do lesbianismo esté sempre presente no movemento feminista. Por outra parte as lesbianas, xuntos cos gays, sufrimos as mil formas de represión de nosa sexualidade e temos que loitar con tódalas nosas forzas por rematar con ista situación. ¿Cómo facelo? As formas concretas variarán en cada luar, en función de moitos factores de todo tipo: nuns será posible a organización mixta, en outros creáranse grupos de lesbianas que estarán vencelladas á organización gay de

diferentes xeitos, mais de forma continua, etc.

A mí o que paréceme negativo é postular que as cousas teñen que ir por camiños separados e que os grupos de lesbianas e os de gays soio teñen relacións en intres coiunturais. ¿Porqué? Pois por moitas razóns. Porque estou mais por xunguir esforzos pra loitar que por camiñar separadamente. Porque coido que a actividad das lesbianas no interior dun grupo gay mixto é imprescindible pra combatir as influencias do machismo, do patriarcado, no movemento gay masculino, pra facer que as ideas feministas gañen mais terreo entre os gays. Porque si o movemento gay esta integrado soio por homosexuais, a imaxe pública da homosexualidade seguirá a ser masculina e pra inmensa maioría da xente a homosexualidade será algo exclusivo de homes coma acontece agora. ¡En fin! por istas e algunas outras razóns que agora non recordo.

No movemento feminista hai tendencias que plantean, o Lesbianismo como a alternativa feminista, ¿qué pensas tú?.

Penso que non se trata de sustituir as relacións heterosexuales pola relación homosexual, senón lograr que todos e todas podamos desenvolver nosa sexualidade ceibemente, sin imposición de nengun tipo. Que a sexualidade sea fonte de placer, de comunicación, de gozo e non de sufrimento e dependencia ou de domiñación e poder como agora. Temos que loitar contra da imposición da norma heterosexual que concibe a sexualidade ligada á procreación, ao manteñemento da familia patriarcal, ao machismo e, ao mesmo tempo, loitar contra todo tipo de imposición de normas, de modelos sexuales. Rachar a barreia establecida hoxe entre heterosexuales e homosexuais, racha-las identidades en que a uns cantos quérrenos clasificar e que fomentan por doquier. E logar que calisker persoa, sea muller ou home, estexa en condicións de eleixir ceibemente con que deseja relacionarse sexualmente.

E evidente que as relacións heterosexuales, tal e como en xeral conciben e desenvólvanse hoxe en día, están cheas de miserias, de insatisfaccións e que pras mulleres en particular son fonte de agresión o seu propio corpo e de entrega e sumisión

ao home.

Pero considerar que as relacións sexuais entre mulleres e homes son despreciables son rexeitables e que soio son válidas e positivas as relacións entre mulleres paréceme unha mostruosidade. O meu xeito de ver, revela, por parte das lesbianas que o defenden, entre outras moitas cousas, unha aitude aristocrática, sectaria e despectiva hacia o resto das mulleres. Algo eisí coma si as lesbianas tivéramos a patente da sexualidade fetén, a boa, a única verdadeira e as outras ipobriños! non teñen mais posibilidade de sair da sua pobre situación si non é rexeitando relacionarse sexualmente cos homes. Coido que todos e todas conocemos mulleres e homes heterosexuales que están esforzándose por transformar suas relacións machistas e que o están conquerindo.

Defender o lesbianismo como a alternativa feminista revela tamén un desprecio hacia os homes, coma si o machismo fose unha especie de determinismo biolóxico do que endexamais endexamais vanse poder desprender, por moito que loitemos contra díl. Algo eisí coma si a solución fose crear un mundo pechado de mulleres, tamén no terreo da sexualidade. Eu coido que as lesbianas, que estamos xa fartas de que marxínenos, iñórasemos e quéírasemos confirmar un ghetto, que estamos moi contentas e moi orgullosas de seren lesbianas, somo-las que menos teríamos que adoutar aitudes deste tipo. Porque, ademais, e non podemos ocultar-lo, tampoco nosas relacións, hoxe día, estan ceibes de polvo e palla. Tamén estan impregnadas, con distintas manifestacións, do machismo domiñante na sociedade. Vamos, que quedámos moito por cambiar tamén a nós e a vós os gays.

Por outra parte coidar que o lesbianismo é a alternativa levaríanos á conclusión de que as lesbianas somos ou podemos ser mais feministas que as heterosexuais, e, chico, a probas remíntome: no movemento feminista hai de todo, hai heterosexuais cunha conciencia e unha práctica feminista admirables e hai lesbianas que non o son tanto, e á inversa.

Querido Marcelo.

Vai para tres anos que publicamos aquela primeira entrevista na prensa galega e mesmo atreverámonos a lle colocar chamada de seu na porta: "Eu son homosexual", ía decindo o tíduo. "E así, coma toupas, seguimos colando "sexo". Até acertamos con algún reportaxe, "Nen menos, nen máis: homosexuais", ou metímonos provocadores con ese comepollas, vivo, solidario, contradictorio, queridísimo Ocaña que, por certo, a pesares de ser defendido, cando o colleran, por un tío do PSUC que estudou conmigo, no axuntamento de Barna os suqueros non lle deixan a súa para expoñer, "no me consideran seria". "porque unha cousa é ser anti-presivo como o é todo dios, e outra pular polo recoñecimento social e igual do marica, da lésbica. Eso que neste caso tratábbase de un artista, polo tanto un dos que entran na categoría de "aceptados" pola burguesía.

Pero non, aquí somos más coherentes. E non nos falta intención. Pasa que cavilamos arreo no que dirá a respeitiva mamá como lle acontecía a ún do Consello de Administración do periódico que eu dirixín, ¡canta crítica axiomática e xudeo-cristiana (como decides vos) por termos incluido na páxina ún unha bonita foto de Ramuñán na que salía un home de costas - de cù nuo, nun espacio pechado, ¿o ghetto?. "Qué dirán os muitos labregos que temos de suscritores", comentaba algún más paternalista (resulta que depois vai un labrego, dos Peares, e escribenos felicitádonos) ou "que mal eso de facerlle o xogo ao que xa pensa a xente, identificando cù-homosexuais" soltaba o que lle tocaba sublimar, facer de hada-madrina!.

Claro, claro, pero unha cousa é a conciencia posible e outrq ben diferente a real. Entón se queres falar de liberación sexual e en concreto da cuestión homosexual, apaña á xente polo prexuicio, polo cù, e informaa. E que ben falaran naquel reportaxe Rafael "a negra", Tomás, Serafín, o profesor anónimo, Xan, Iria, Gloria, Pedro Barciela... *

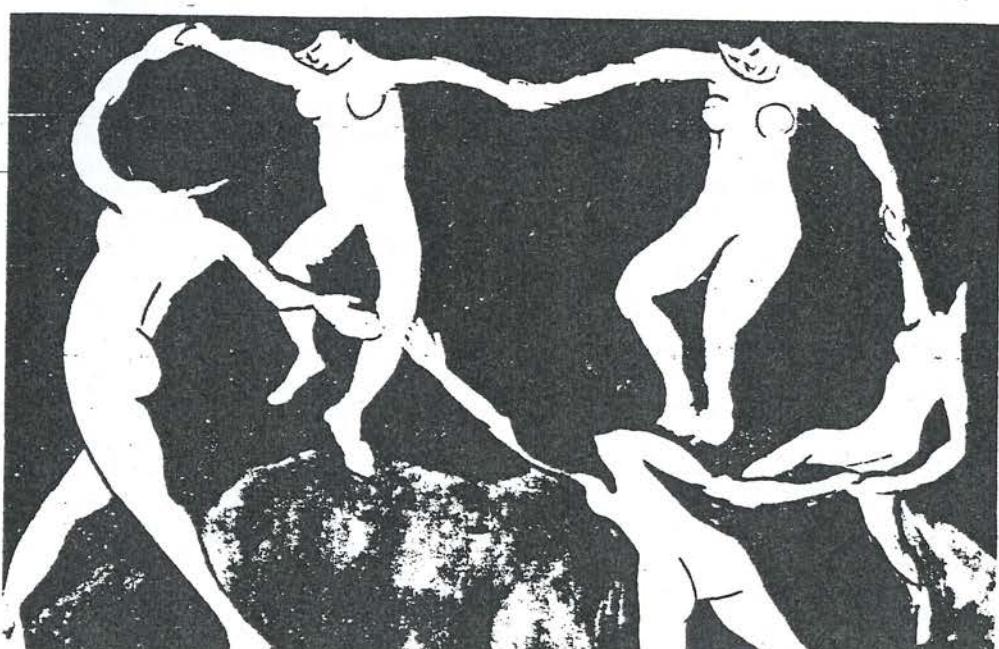
O malo é que estes percances de catecismo se dean nun periódico nacionalista e que se repita o contencioso en asuntos como o aborto; que se traspapele unha sección de divulgación práctica para a muller (anticonceptivos e todo eso) co sagaz comentario de un pedagogo "ollo con facer seccións soio para universitarias" -si hó, si é mais costumbrista seguir abortando con cornello ou coa agulla de calcetar no barrio- e nen che comento o das ilustracións sobre sexualidade para os articulíños que facía un siquiatra. "Nós non lles aceptamos Santas Teresitas en lugar de pequenas pezas mestras do erotismo, (¡menudo escándalo cando sacamos no Indice un recadro de 4 centímetros cunha imaxes de lesbianas!), pero quen sí aceptou retirar a sua sección foi o siquiatra.

Así é todo o movemento de homes e mulleres que se esforzan por reclamar igualdade de dereitos sexuais á par de outros grupos sociais oprimidos e negados medrou, e ao medrar o movemento aumenta a solidaridade. Medrou e sitúase en perspectivas nacionalistas, para min o único vieiro de traer nós todos outra sociedade. Esforcémonos, pois, de vez en que a práctica social non traicione aqueles, aspectos más xerais dunha teoría inda a medio camiño.

Tampouco quero alongarme mais en contarcho o que foi, na práctica, informar sobre homosexualidade en "a nosa terra". Vémonos na manif. do 28. Unha aperta.

Margarita
Compostela, 18 de xunio

Margarita Ledo Andión. (Periodista e poeta)

ALCOHOLISMO NA MULLER

Denantes de aborda-lo problema do alcoholismo na muller, no noso medio, convén clarear a qué poboación de mulleres vai a referirse fundamentalmente esta problemática. Está demostrado que o alcoholismo afecta por igual a tódalas clases sociais, que atópanse representadas no mesmo porcentaxe, e polo tanto, o número total depende do porcentaxe de cada clase que existe no medio. Pero dado o luar no que desenróllase o meu traballo, unha institución pública, o maior número de mulleres vistas con iste problema perteneñen a un status social; i económico baixo, fundamentalmente "amas de casa", esposas de traballadores pouco cualificados: mariñeiros, labregos, traballadores da construcción. Xente que por outra parte, non soñan ter os recursos económicos suficientes coma pra abordaren seu problema mais en privado.

Calcúlase que o porcentaxe de alcohólicos home-muller é de 3/1 e sei pensa que entre 7-10% da poboación xeral ten ese problema, a poboación de homes e mulleres alcohólicos non comparten, nem barganthes, a mesma problemática, porque ainda tendo en común a dependencia física por unha droga, considerada droga dura, é dir capaz de producir síndrome de abstinencia cando abandonase seu uso e, capaz de producir, xa sexa sobredosis ou xa sexa polas suas consecuencias a longo plazo, a morte, as mulleres nestas circunstancias sofren un doble proceso de marxinación, por ser alcohólicas e por ser mulleres, esto último creando unha conflictividade bastante específica.

E evidente que movémonos nun meio autamente alcoholizado; non soñio por se-lo alcohol unha droga legal e permitida, senón tamén promocionada, existindo no noso meio unha altura de exaltación das bebidas alcohólicas. Na propaganda oficial consumista deixa fai pouco tempo as mulleres estaban "ceibes" en certo xeito desa presión xa que por exemplo, na publicidade as mulleres correspondíalles o papel de ofrece-la bebida ao varón, dentro

desa utilización da muller como obxecto de consumo pero a elas non lles estaba permitido o bebedo (a publicidade de T.V. prohibía a unha muller beber nos anuncios). Pero isto non impide outro tipo de mensaxes. As mulleres aconsellanxe consumir alcohol pra aliviar as molestias "proprias do seu sexo": a ginebra alivia as molestias mentruais, a cerveza aumenta-la leite nas nais que están a criar a peito, o viño, sobor tódolo tinto, da sangue ás mulle-

bor tódolo tinto, da sangue ás mulleres cando mestruan, o coñac nos mareas; en xeral o viño como alimento reconstituyente pra tomar nas comidas.

E evidente que istos factos exclusivamente non explican que unha muller chegue a convertirse en dependente do alcohol, de ser así, tódalas mulleres e os homes tamén, seríanno, pero si supoñen unha serie de mensaxes que xustifican e aconsellan seu uso.

O problema plantéxase cando xa a muller está metida dentro do círculo vicioso da alcoholización e non é capaz de sair dí. Unha vez dentro é fácil que o alcohol sexa un recurso que axúdalle a aliviar as tensións derivadas do seu papel de esposa e nai, responsabel do fogar de la boa marcha da familia. Dentro da ideoloxía sobor do rol da muller a ista consideráraselle coma encarregada e única responsabel da boa marcha da familia, de xeito que calqueira mal fun-

cionamento é responsabilidade exclusiva dela, a acusación fundamental que vaiselle facer á muller bebedora é que aínda que o home beba pode crear problemas pero non crea unha alteración na familia que pode seguir marchando, xa que seu papel é o de traguer diñeiro a casa. Si é a muller a bebedora, desfai a familia, nada marcha ben, os fillos, a casa, o marido non están atendidos, creando maior deterioro, a tódolos niveis, que no caso do home.

Desto derradeiro vai desviarse unha actitude de desprecio hacia a muller bebedora, non soñio por parte dos homes, senón tamén completamente assumida polas outras mulleres que en certo modo poden mostarse moito más duras e marxinadoras que os homes; a muller bebedora vai a estar atrapada, non é capaz de deixar beber, anque o intente en varias ocasións, xa que necesita o alcohol pra sobrevivir medianamente a corto plazo. Dase conta de que non pode compartir seu problema con nadie, xa que si o fai vai a recibir o desprecio ou as culpabilizaciones dos outros. Intentará convencerse de qu o problema non é tan importante, que elainda non é unha alcohólica, unha "borracha". Míntese na cantidade que bebe e ocúltase pra facelo, dos outros e dela mesma. E unha bebedora solitaria, oculta, que esconde botellas por múltiples rincóns e que incluso non sabe a cencia certa canto bebe.

A familia, o marido, tende a reaccionar frente a situación de atoparse a muller bebedora, irritada, a casa desordenada, aos fillos desatendidos; reprochándose-llo, culpándola do mal funcionamento, pero non intentará entendela e acercarse a ella. Non podía facelo porque esto suporía cuestionarse demasiadas causas da sua maneira de ser, e de facer, e isto non hai porqué facelo cando xa hai un culpábel claro: a muller bebedora.

En caso contrario, cando é o esposo o alcohólico, a muller ten mais facilidade pra reaccionar dun xeito distinto porque a familia é sua responsabilidade, e si algo falla é que tal vez ela esté fallando, e por outra parte, seu papel como "mantenedora do fogar do fogar" é cuidar do bon funcionamento de todo cando algo "estropiese", considerando ademais que si falla o marido fallan os ingresos na casa, dos que depende que a familia

poda sobrevivir, e cun determinado nivel de vida.

A sociedade respostas de maneira similar, con desprecio e culpabilización, de xeito que unha muller bebi-

cidade pra deixar de beber; enfrentarse a un medio hostil. Non pode recurrir a ningúen a causa da vergoña que a supón afrontar e mais confesar, sua debilidade. Non vai a

blema de ter ou non ter fillos nestas circunstancias.

Estes prejuicios funcionan tamén a nivel dos profesionais da sanidade. E frecuente que a muller alcohólica consulte ao médico, por alteracións dixestivas, anemia ou ao psiquiatra por alteracións do caráter, debidos ao alcohol, pero que non son detectadas como tais, co que con facilidade van acumulando diagnósticos, médicos e psiquiatras e distintos tratamentos, sin que saia á luz o auténtico problema, que é o alcohol.

De tódolos xeitos unha vez que o problema é identificado como de alcoholismo e plantéxese a tratamiento novamente xurden dificultades específicas. Xa comentouse a dificultade que supón dar o primeiro paso, imprescindible, de afrontar-lo problema. Ademais pra intentar rachar a dependencia a unha droga é imprescindible a colaboura do suxeto, sobre todo o medio mais próximo, a familia, que non sole colabourar, polo dito denantes. E moi difícil que o marido implíquese no tratamento e cando o fai é de maneira moi pasiva, exercendo o papel de acompañante pasivo e obligatorio, ou no mellor dos casos, de vixiente. Non se plantea a necesidade de cambiar determinados modos de facer, nin de acercarse á muller con problemas.

Por outra parte, son moi frecuentes as actuacións violentas sobre desta muller, do tipo de malos tratos físicos e verbais, retirada de diñeiro e da capacidade de administrar; golpes, pelexas, nalgún casos mantela pechada e atada na casa, como medio pra conquerir que non beba. Outro tipo de medida mais sofisticada, como é o ingreso en institucións psiquiátricas, o tratamiento con dosis outras de psicofármacos que incapacitan absolutamente a esta muller pra actuar, incluso pra pensar.

Novamente quixera destacar, pra rematar, que este rexeitamento non está exercido exclusivamente polo home, senón que é unha mentalidade assumida polo resto das mulleres, que non comparte este problema e que incluso poidan manifestarse como os piores, hacia suas compañeras.

As conclusións teñen que ser sacadas por cada un.

Angeles Lorenzo
PSIQUIATRA

ANIS DEL MOÑO

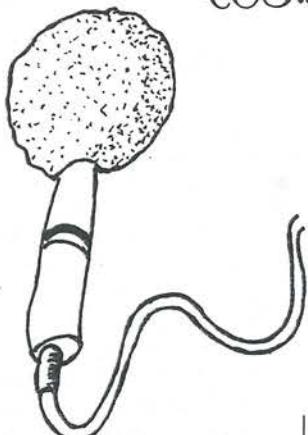
da será o obxecto de lástima, bulra, desprecio, pero non de apoio. Nos mesmos grupos de alcohólicos teñen unha gran dificultade pra integrar dentro deles á muller alcohólica, que difficilmente é considerada como un membro mais, isto xungido a unha problemática mais específica, facendo moi dificultoso que as mulleres poidan beneficiarse de ditos grupos, ao permanecer marxinadas.

Xa temos a muller soia, sin apoio emocional, enfrentada ca sua incapaci-

buscar axuda do especialista hasta que as complicacións orgánicas obliguen a facelo, de xeito que vai desenvolver unha patoloxía mais grave que a do home denantes que o problema sexa detectado polos sanitarios e plantéselle a necesidade de afrontalo, consecuencias que poden levarlle non soio a ela a unha enfermeade incurabel, senón que tamén pode repercutir sobre dos fillos enxendrados nesta situación ao non plantexarse a parella coma tal o pro-

lesbianismo:

P.S.T.

1.- Estamos de acordo con esa caracterización.

2.- Nós consideramos que a loita da liberación da muller, e con ela a da lesbiana, deben realizarse ligadas a loita de clase traballadora, é decir que consideramos que soio baixo a dirección da clase traballadora, se poiderá alcanzar a liberación de todos os sectores oprimidos. En consecuencia consideramos que o partido pode e debe integrar esta problemática, e realizar actividades para dinamizar esta loita.

Non estamos de plena e estratéxicamente acordo co alternativa do movemento autónomo de mulleres, nin das lesbianas, pois consideramos que este tipo de movementos interclasistas vense paralizados nos momentos mais cruciales da loita de clases, na medida en que os intereses da muller obreira son distintos a do patrón, e isto as leva a enfrentarse (Chile, Salvador, Bolivia...). Agora ben, esto non nos impide ver con bos ollos o papel progresivo que hoxe por hoxe estan cumplindo estos movementos, e o apoio as suas iniciativas.

3.- Trata de meter a problemática na loita diaria en todos os sectores, tanto nos centros de estudio or- gaizando diverso tipo de activida- des (Charlas e Comisiones), así como nos seo dos sindicatos tra- ballando nas secretarías específi- cas, ou ben creándolas. A parte de apoiar todas as loitas que se den neste sentido.

os partidos opinan ...

- 1.- Como mulleres e como lesbianas sufrimos unha doble marxinación. Cal é a postura do voso partido ante esta problemática?
- 2.- Creedes que o voso partido pode integrar nas súas filas a problemática lesbiana e feminista ou polo contrario pensa que a loita pola liberación da muller, e con ella a da lesbiana, ten que ser feita por nós mesmas e ó marxe dos partidos políti- cos?
- 3.- Que fai o voso partido na práctica pola liberación da muller e da lesbiana?

P.C.G.

1.- O PCG defende consecuentemente a liberación da muller, combatindo, no terreo ideolóxico, social e laboral toda caste de marxinación da mesma. Polo antes expreso, somos conscientes de esa doble marxinación, e conscientes tamén que dita situación non rematará se non cambian profundamente as bases da actual sociedade, na que teñen seu ori- xen.

2.- O PCG, como queda exposto, integra esa problemática, pois si a mesma se desliga da loita de clase, da acción do movemento obreiro, ciudadán, ecoloxista, do combate cultural, non atoparía nunca unha saída real. Por suposto, a lesbiana, ten que facer a súa propia loita, consciente da estreita ligazón de ésta co resto das loitas polo progreso da huma- nidade. Non pode ser unha loita o marxe dos partidos, que globalizan, cando como o PCG teñen unha estratexia revolucionaria, unha serie de factorés que se condicionan mutuamente, e que son a única garantía de eficacia de esa loita.

3.- Creemos que un partido obreiro, o defender unha sociedade sin explotación nem opresión, o loitar pola libertade en tódolos ordes da vida, está tamén loitando pola liberación da muller e dos homosexuais. Por suposto non sempre esa loita se leva coa eficacia e forza necesaria. A presencia, neste senso, das mulleres, e en concreto da lesbiana, tanto no seo dos partidos como dos movementos sociais, optando claramente por unha pos- tura revolucionaria, axudará a avan- zar nese ouxentivo liberador.

L.C.R.

1.- A L.C.R. sendo consciente desta opresión e reivindicando a plena liberación plantexa-se a potencia- ción, apoio e colabora con to- das aquelas accións que sexan validas para dar pasos na sua eliminación. Loitamos coas mu- lleres para eliminar hábitos e leis que manteñen este estado de cosas. Ao tempo que traballamos por unha meirande toma de con- ciencia e organización que facilite o avance cara o conqueri- mento destes ouxentivos.

2.- Nós diferenciamos dous niveis anque no fondo non sexa más que un. Pensamos que non é po- sible a liberación da muller e a liberación sexual nunha socieda- de coma actual na que a ope- ración-represión sobre as mesmas é unha base fundamental da sua mesma existencia (familia, pa- triarcado). En consecuencia mí- ramos imprescindible un campo social e económico moi fondo que para nós sentará bases para que aquelas vayan adiante. E pre- cisamente por iste derradeiro punto polo que defendemos a au- to organización da muller como xeito de avanzar incluso dentro dunha nova sociedade.

A resaltar que nembargantes na

nosa opinión non poderá haber revolución sen derrumbe do capi- talismo e ascenso da crase obreira a o poder.

3.- Fora de declaracions programáti- cas, o noso partido presta o seu apoio a todo los niveis que son plantexados polo moviemento. Pola liberación da muller e das lesbianas potencia e colabora e todas las campañas coas suas formas de- senrola campañas específicas au- tónomas, aborto, divorcio etc., .

M.C.G.

1.- A postura do noso partido é de total apoio á causa da liberación da muller, que constitue un punto fundamental da nosa política. Pensamos que a loita pola libera- ción da muller e a loita pola libera- ción da lesbiana son loitas inse- parables entre si e inseparables da loita pola transformación revolucionaria desta sociedade.

2.- O noso partido pensa que a problemática feminista, a lesbiana non só pode estar integrada nas nosas filas, senón que creemos tela integrada e asumida. Así, por exemplo a loita pola liberación da muller está recollida nunha das ponencias centrais do segun- do congreso. Tamén neste Con- greso foi aprobada a constitución da estructura autónoma de mu- lleres do M.C. Estructura que ten coma finalidade analizálos pro- blemas da loita pola liberación da muller e elaborála política femi- nista do noso partido a tódolos niveles, dende a sua creación no ano 1977. De todos xeitos o par- tido pensa que as mulleres teñen que constitúllas suas propias orga- nizaciones, autoorganizarse, o cal é un feito independente da existencia desta estructura inter- na, xa que non tódalas mulleres están organizadas no Partido e, nesa medida, precisase de que haxa organizacions de masas nas que se impulse a loita feminista; organizações nas cales, por su- puesto as nosas militantes parti- cipan.

3.- Aparte todo o sinalado, o noso partido impulsa campaña polí- ticas feministas (aborto, divorce...) mantén activiidades in- ternas (charlas, plenos de mulle- res...) cara a facer avanzar ós e ás suas militantes na asunción da loita das mulleres e das lesbianas, publica boletíns sobre esta problemática, reserva unha se- cción fixa da sua prensa dedicada a feminismo e adica tamén es- pacios nos seus periódicos á loi- ta pola liberación sexual...

NOTA

Esta cuestionario pasouselle a tódalas organizacions de esquerda.

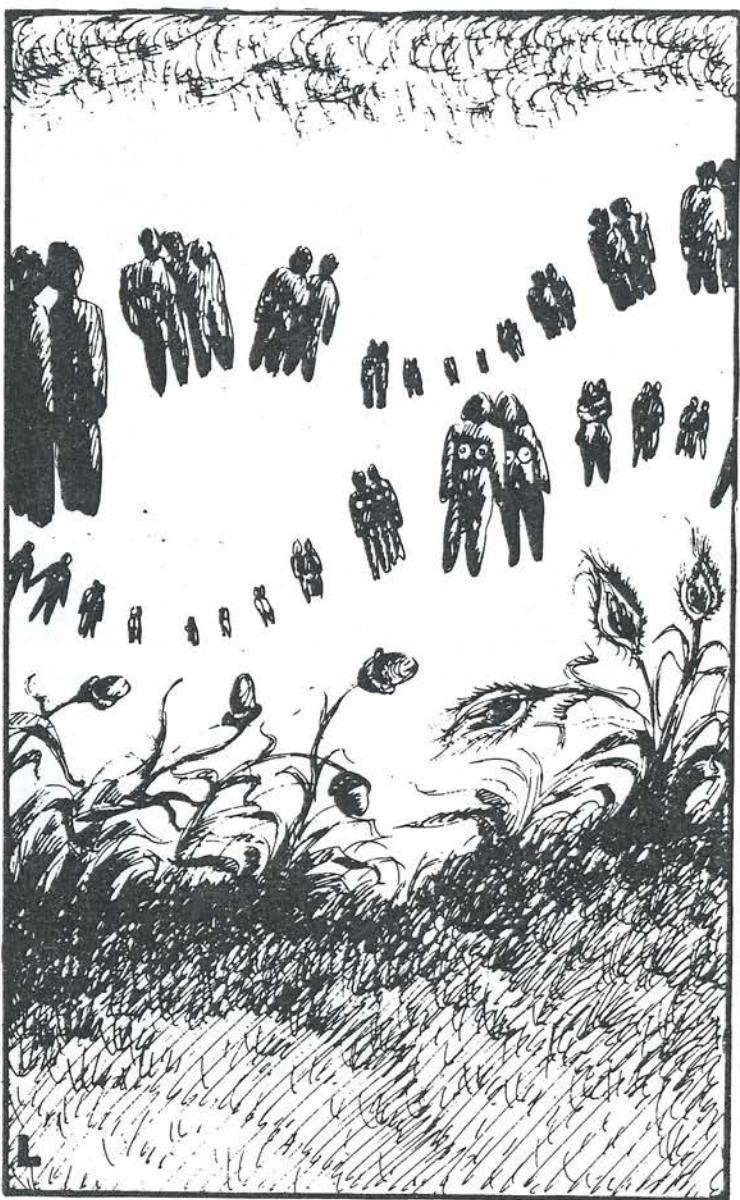
Estas son as respuestas recibidas á hora de pechar este número.

Que cada un tire as súas propias conclusións.

O PSICOLOGO E A HOMOSEXUALIDADE

De todos e todas é coñocida a concepción que a Psicoloxía oficial (1) ten sobor da homosexualidade; independentemente das diferen-

sistema capitalista e patriarcal tanto por amplios sectores progresistas da sociedade -co movemento gay e o movemento feminista en cabeza- como polas investigacións, que real-

tes concepcións que en aquela se enfrentan existe un consenso xeneralizado en considerala como un feito patolóxico e nesa medida de desexable tratamento.

Non vou a determe a rebatir tal concepción: ésta foi de sobra desenmascarada como unha mentira útil ó

mente merecen tal nome, que sobor da cuestión se teñen feito.

O que vou a tentar de desenrolar moi esquemáticamente (o espacio obliga) é o tema da función do psicólogo ante a homosexualidade.

Unha denuncia de antigo frente ós profesionais da Psicoloxía e a

Psiquiatría feita polo movemento gay é a de que a función de éstos é esencialmente represiva. Sin embargo non creo que soio sexa esa función, excepto que lle demos un contido moi amplio ó termino.

Según a miña opinión cabería señalar duas funcións que na nosa sociedade cumplen os psicólogos (2): por unha banda unha función ideolóxica, e por outra unha función na que exercen directamente a represión sobor do homosexual ou a lesbiana coa disculpa ou a mentira da acción terapéutica.

O profesional da Psicoloxía ou a Psiquiatría ven a ser hoxe, moi probablemente, o principal elaborador e difusor de esa ideoloxía tan funcional ó sistema como é a de que a homosexualidade é expresión ou parte constitutiva de algúns tipos de patoloxía psíquica. E falar de patoloxía psíquica na nosa sociedade é falar ó mesmo tempo de duas cuestións: de que ésta é algo inherente ó suxeto portador de esa suposta patoloxía (é decir: o problema ocúrrele a, é de, ese suxeto, é un fenómeno individual, por moito que simultáneamente ocurra en moitos homes e mulleres), e é falar tamén de descalificación, irresponsabilización, e preventión social ante o suxeto o cal ten a sua continuación lóxica na represión "terapéutica" forzosa (en moitos casos, por desgracia, e pola presión a que o suxeto patologizado se ve sometido recorre él mesmo á represión "terapéutica" voluntaria).

E a consecuencia da difusión de esta ideoloxía é que un amplio conxunto de homes e mulleres homosexuais vívense a si mesmos como enfermos e enfermas e polo tanto a acción persecutoria sobor deles non como represión sinón como acción terapéutica: na mesma medida un amplio sector da sociedade adopta esa concepción como propia.

En ámbolos dous casos lógranse ocultar millor os intereses subiacentes á persecución, vístese dunha suposta neutralidade terapéutica a represión facéndose mais difícil a sua identificación como tal. Particularmente no primeiro caso, o lograr que o homosexual ou a lesbiana se vivan como suxetos portadores de patoloxía, é implantar unha traba ó xurdimento da solidaridade e o apoio mutuos, e en consecuencia ó desenrollo da orgaización e da capacidade de resposta fronte á represión, en definitiva, á toma de conciencia de cales son os intereses ligados á marxinación.

TRES ESCENAS DE PRAIA

A función represiva directa do psicólogo e a psicóloga sobre dos homosexuais e lesbianas non é mais que a plasmación práctica -dentro das posibilidades de acción que teñen estos profesionales- da concepción anterior. Unha vez aceptada a patología da homosexualidade ésta debe ser curada. Curación que en este caso significa suprimir pra adaptar, ou o que é o mesmo: aproximar ó suxeto ó que o sistema reclama que sexan os homes e mulleres na sua sexualidade.

Si reflexionamos un pouco sobre da actuación do sistema ante a cuestión veremos que, en definitiva, o psicólogo adopta un papel de axudante da acción estatal na persecución dos homes e mulleres homosexuais. E probable que gane en protagonismo nesa acción represiva, así como é mais que seguro que o rematará perdendo cando a función política e ideolóxica da explicación psicopatolóxica sexa rebasada e desenmascarada e nesa medida se volva ineficaz.

A línea do sistema aparece clara: nun primeiro momento foi a representación clara (o axente era o aparato xudicial e policial do estado), unha vez que esto escomenza a levar a plantear o conflicto en términos políticos medicalízase o problema e combínase ésto coa acción do estado a cal aparece agora lexitimada en términos de menor claridade política, véndose pouco a pouco rebasada a medicalización a patologización psicolóxica sustitúe aportando novos argumentos á acción represiva do estado e aportándolle como colaboradores a éste novos axentes: os profesionales da Psicoloxía e a Psiquiatría.

E aquí estamos. Pero aquí non rematamos. Na media en que pola acción do movemento gay, o movemento feminista, e outros movementos progresistas esta ideoloxización se amose como ineficaz, de novo o conflicto voltará a ter maior claridade: a un lado a represión policial e xudicial, difícilmente presentable xa como terapéutica, e ó outro os homosexuais e lesbianas progresistas, e os sectores sociales que con eles están interesados nun futuro sin opresións.

(1) Cando aquí me refiero á Psicoloxía oficial estou falando de esa psicoloxía que o sistema difunde maioritariamente nas suas Universidades, de esa que os santóns de Psicoloxía asentados polo sistema na súa posición elaboran, de esa que hoxe se practica maioritariamente nas institucións manicomiales, nos gabinetes, nos centros de ensino...

(2) Como é obvio non me estou a referir á totalidade de estos profesionales. Pola contra nunha minoría penso que cabe recoñecer un esforzo importante por desenrolar outra práctica e por extender outras concepcións.

Miguel Anxo

A lo lonxe, nun magnetófono a cassette, escucha-se unha leda canción de Ramones:

“Blitzkrieg Bop”... de fondo, as ondas rompendo.

Desde a auga Alba ve como tras acender un pito, Laura coloca-o entre os beizos sorrientes de Carlos, apoio logo a loira cabeza sobre o seu ventre. A mirada non pasa inadvertida para Pedro, que nada xunto a Alba.

A peza de Ramones soa con forza en primeiro termo.

Carlos morde un rizo do cabelo de Laura, logo di-lle algo ao ouvido que a fai rir. Alba e Pedro observa-nos.

A canción apenas se ouve. Son de ondas.

Alba sai da auga. A camiseta negra que leva posta pega-se ao seu corpo como unha segunda pel.

Camiña pola praia e recolle unha toalla azul.

Otra peza de Ramones leda e trepidante Judi is punk-, escucha-se xunto a Carlos e Laura.

Ao pasar perto deles Alba mira-os en silencio, tiritando. O pelo empapado envolve a sua mirada inquedada.

A lo lonxe escucha-se o prolongado asobio dun tren.

O son do vento... romper de ondas.

O sol está baixo dabantos. A praia valdeira rodeada de vexetación. Ao fondo destaca unha esqueira que se perde entre as árbores. Alba aparece pola esquerda con expresión preocupada. O seu cabelo está completamente seco. Olla nerviosa a todos lados. Pedro ás suas costas, observa en silencio. Pola esquerda do fondo aparecen duas pequenas figuras: Carlos e Laura. Achegan-se de vagar. Os ollos de Alba detéñense obsesivamente nunha rachadela que Laura tiña no seu vestido. Laura sorri rutinariamente a Alba e pasadon-lle unha man polo cabelo a modo de caricia, deixáse caer sobre a area. Alba di-lle en voz moi baixa, case nun susurro.

ALBA: Vienes connigo hasta la orilla?

Erguendo a cabeza a sua amiga mira con xesto de cansancio.

LAURA: Es que estoy que no me tengo...

Logo fica observando-a en silencio.

Alba de costas, camiña lentamente cara a esqueiras do fondo da praia.

O rostro de Laura, observando-a coa mirada perdida.

Alba subindo devagar polas esqueiras.

A loxe o asobio dun tren acercando-se...

Nos ollos de Laura hai unha sombra.

A praia... A esqueira vacía... Alba desapareceu.

De súbito, Laura ergue-se e corre pola praia cara as esqueiras. Sobe por elas velocemente.

O asobio do tren escota-se más perto.

Laura corre entre as árbores e chega folguxando xunto das vías do tren.

O asobio da locomotora aproxímanse.

Avanzando paralelamente á vía Laura tenta ver o que hai ao outro lado dunha curva. Volvendo-se, ve o tren achegando-se velocemente cara ela.

O pitido reso poderosamente.

Pasando ante Laura con grande ruido, o tren dirixe-se á curva... Cos ollos abertos, ve-o desaparecer.

O son do tren distancia-se.

Camiñando cara á curva, ao ir-se desvelando o lugar oculto, Laura comproba aliviada que ali non hai ningún. De súbito, através do bosque, descobre a Alba detida de costas á beira do alcantilado.

Corriendo chega xunto á sorprendida Alba e apreixa-a con forza biciando-a.

Desde a praia Carlos e Pedro, en silencio, observan como duas figuras apartadas, perfectamente reconeçíbeis se apreixan ao borde do alcantilado. Carlos murmura con resentimento.

CARLOS: Menudo cuadro...

Pedro mira-o prolongadamente e cos seus dedos roza suavemente a man de Carlos.

O son do vento.

O crepitante cercano dun fogo. As ondas rompendo.

O solpor. Carlos sentado na area ante unha fogueira, bebe dunha botella. De costas ante él á beira do mar, Pedro, Laura e Alba. Este fica de pé cos brazos cruzados a uns pasos da duas mulleres sentadas que apoianse unha na outra contemplan o solpor. Laura erguendo-se, ven cara atrás e ao pasar xunto a Carlos susurra-lle en ton cómplice:

LAURA: Me voy a hacer un pis...

El, coa mirada turba por o alcohol e olla cara Pedro e Alba que de costas observan o mar. Ela está sentada, coa cabeza apoiada nas pernas recollidas. El fica de pé cos brazos cruzados, levemente separado. Ambos os dous evocan inevitabilmente a unha parella de noivos que se teña pelexado. Con voz tremente, sen poder distinguir a su agresividade, Carlos comeza a decir en ton burlón:

CARLOS: A ver, hombre... ¿No la ves...? Eres la hostia...

Pedro e Alba volven-se sorprendidos.

CARLOS: Si, si..., no pongas esa cara! Alguien tiene que dar el primer paso...!

A parella, inmóbel, mira de novo cara o mar.

CARLOS: ¿Pero..., os vais a pasar ahí toda la noche...? Anímate, si es muy sencillo!

Suavemente... acércale... cogéala del brazo..., no tengas miedo...! Si lo está deseando..!

Pedro, volvendo-se mira fixamente a Carlos cun irónico sorriso.

CARLOS: Luego..., pásale la mano por el hombro... Atráela hacia tí... y selláis la unión

con un dulce beso...

Silencio...

CARLOS: Pero si es muy fácil...! Adémás..., todo quedó a-trás... debes comprender...!

En las relaciones largas, siempre surgen terceros... es normal...

Alba mira-o inquieta.

CARLOS: Yo lo sé, Alba... Tú no querías hacer daño ¿verdad?

Sen que él se decale, Laura regresa detendo-se en silencio ás suas costas.

CARLOS: Pero si un beso lo arregla todo...! Venga... ¿A que esperás? ¿Qué importa el

sexo si el amor es puro...?

Laura poñendo fin a situación, avanza e chega xunto de Alba. Sentado-se ao seu lado, pon-lle un brazo nos hombros.

Carlos leva a botella aos beizos e bebe prolongadamente.

Aspeito xeral da inmensa praia ao anochecer. No enorme espacío de area, catro figuras minúsculas.

O mar e o vento confunden-se nun único son.

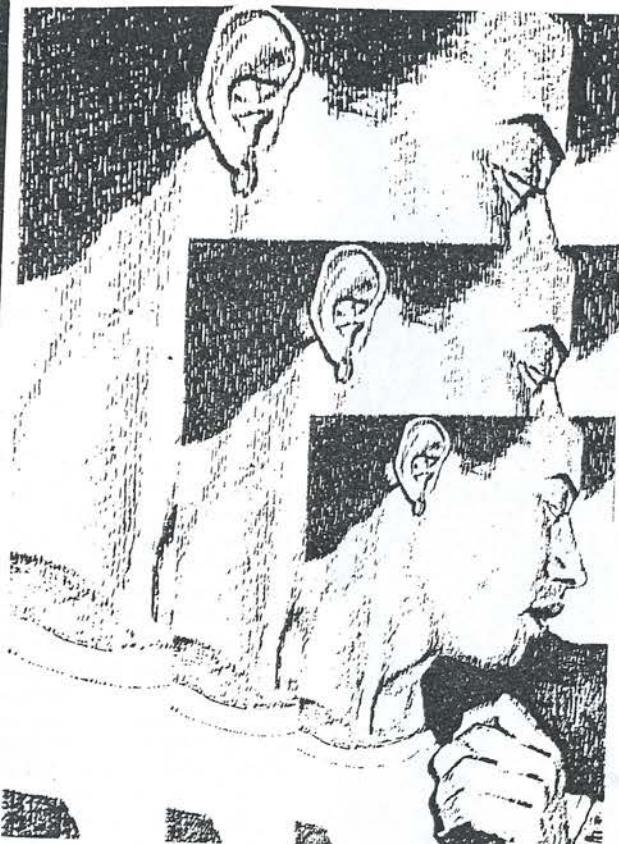
XAVIER VILAVERDE

Adaptación literaria de un fragmento del guion cinematográfico "todo por la patria" del mismo autor y Manuel Castelao.

GAY POWER

O poder da alegria... Diz que unha alimentación adecuada e alegria son as fontes fundamentais da vida. Isto sabian-o so nosos abós. Hoxe sabe-o tameñ a mocidade. ¿Que outro sentido pode ter senón a actual difusión da Macrobiótica -que descansa, non o esquezamos, sobre unha antiga filosofía da vida-, ou a "revolución divertida" que propugna os xóvenes desde a histórica década dos anos sesenta...?

Ou, para pór outro exemplo, ¿por que razón volve a reler-se a Nietzsche na nosa época? Porque este xenial pensador decimonónico xa se decatou de que mediante o "gai saber" -e más de unha alimentación adecuada-, através da "gaia ciencia", nos transformaríamos en super-homes. Super-homes! Que termo -ai- tan mal entendido polos autoritários!

A filosofía de Nietzsche -que se fundamenta sobre o conceito da "vontade de poder"- non rechaza o lado negativo da vida, mais que asume as suas contradiccións. O "super-home" nietzscheano non pode entenderse, porén, nun sentido exclusivamente biolóxico, machista, autoritario ou visceral, como fan os Nazis. O componente biolóxico, visceral, somente ten sentido desde a perspectiva de unha evolución espiritual.

Mais esta evolución resulta imposible, por outro lado, cando reprimimos os instintos, verdadeira orixe da enerxía espiritual. Algo que sabemos os occidentais modernos desde que apareceu, ainda non hai muito o Psicoanálise. Non obstante, a sabiduría antiga e más a mitoloxía xa expresaron claramente as contradiccións fundamentais da vida. Por iso voltamos a vista a Oriente nos nosos días. Porque a sabiduría antiga é tamén unha fonte de vida.

Hoxe que a evolución da moderna civilización occidental nos sitúa á veira da auto-destrucción, retornamos ás esquecidas fontes da vida. Non para fuxirmos do presente, mais para procurar novos vieiros ao futuro. ¿Que outro sentido pode ter senón o feminismo, como reacción ante un machismo histórico, cuia agresividade desmedida está a por en perigo a nosa supervivencia? Que outro sentido pode ter o movemento gai...? Velai o núcleo da filosofía fai: libertade de expresión afectiva.

A máis antiga filosofía, todas as mitoloxías, entenden a realidade, a vida, como contraditoria; como unha tensión dialéctica entre dous principios orixinarios, mesmo cosmogónicos. Dous principios antagónicos, mais tamén complementarios. Por un lado está o polo positivo, activo, quente, masculino... Polo outro temos ao negativo, pasivo, húmido, femenino...

Mais, ¿quén pode asegurar dogmáticamente que estas forzas se manifestan de un xeito rotundamente diferenciado sen ir contra a realidade? No símbolo ancestral do Tao aparecen representados ambos principios como dous bágoas, que constituyen a forma circular e unitaria da armonía.

Unha é negra e a outra branca. Mais existe un punto da cor do principio contrario en cada unha delas. O principio femenino participa, pois, do masculino, e viceversa.

A ciencia moderna non somente fala de "caracteres secundarios" que indican a presencia do sexo contrario en cada suxeito, mais que sinala tamén que o feto é sempre, nun principio, femenino. Quén Ilo diría a Mr. Freud! Obviamente, se en cada sexo non existesen elementos do contrario sería imposible unha relación entre ambos; non habería atracción de ningún tipo. Home e muller serían, cnado menos, especímenes de duas naturezas diferentes, en vez de pertencer ambos á especie humana. Isto é elemental, querido Watson, que diría o outro.

Daquela, ¿quén pode definir os graus de feminidade ou masculinidade que posui cada individuo, se non é a mesma natureza e más o meio vital ou socio-cultural...? ¿Non andamos a adoptar cada ún de nós conductas activas ou pasivas, segundo se presentan as circunstancias? ¿Non pasa tanto cos mesmos povos...?

Temos un claro exemplo de este último caso, que nos afecta directamente. Galiza, i cantas veces non ten sido cantada e chorada- como Terra-Nai, fecunda, acolledora, garimosa...! Mais, com toda nai, resulta tamén castrante. Velai ese clima de chumbo que nos fai in-robertidos, pasivos... Porque cinco son muitos séculos para explicar totalmente a nosa tendencia á sumisión e más, tamén, á dobrez ou retranca. Existen factores antropológicos e xeográficos que condicionan seriamente a nosa actitude diante da vida. Non nos ven mal recordar isto... Mais para pór-lle remedio con boas doses de actividad!

Volvendo ao noso conto, depois de esta inciso, parece evidente que a libertade de expresión afectiva é, pois, un dereito natural e, como tal, debe recoller-se no que os letrados denominan "dereito positivo". Quer decir que debe ser legalizado, aceitado e assumido pola sociedade.

E isto é hoxe tanto más necesario, pois que o desenvoleno das condicións materiais da vida está facendo posibel unha evolución do ser humano, non somente no sentido espiritual, mais tamén no biolóxico. Os varóns das novas xeneracións poseen unha sensibilidade mais acusada - carácter tradicionalmente atribuído á muller-, devido a que se moen nun meio menos embrutecedor que o das épocas pasadas. Velaquí, pois, o significado e crecente polo do movemento gai na actualidade.

A revolución non pode concebir-se, portanto, sen libertades e, entre elas, ocupa un importante lugar a da expresión afectiva. No mundo desenvolvido, o socialismo non pode entender-se se non é en libertade. A nós non nos serven as condenas e represión exercidas polos chamados "países socialistas" sobre os homosexuais. Do marxismo vai perdendo-se pesada tendencia autoritaria, que pudo servir para épocas pasadas, mentres segue vixente o sentido que pode ter de libertario.

Alén de tudo iso, os astrólogos din-nos que estamos a iniciar a era de Acuario. Quer decir que entramos nunha longa época de cambios revolucionarios, na que se irán materializando socialmente as utopias que o ser humano mantiña reprimidas no seu interior. Isto está xa a atinxir tanto ao meio social, como ao político ou ao do coñecimiento. As artes, por outro lado, reflexan unha nova sensibilidade social, ao tempo que contribuen a desenvolvé-la.

A realidade parece dar-lles, pois, a razón aos astrólogos... Entramos nos nosos días nun novo Renacemento, nunha nova era que será a do socialismo. Cada vez son más importantes e imprescindíveis os movementos colectivos. Mais tampouco debemos esquerer que en cada ún de nós latexa un "gay power" revolucionario.

CONSTANTINO RABADE C.
A Coruña, maio de 1.981

A LEpra ERA UN RAPAZ SAN E TRANSPARENTE COMO AVE

Contaba historias de mariñeiros na ríbeira, cando volvían, e asaban sardiñas en espetóns na area. Era unha voce sin edade precisa e demoraba no público escarmiento, sin desdecilo, a un tramalleiro novo que lle fixera a un seu compañoiro de nao o amor édito: todos os compañoiros afrentados serían todos verdugos de arriba da, furándolle cunha sardíña viva o fурado do pecado. Unha voce decindo que fora o último maricá dali: asegún decía os vindeiros quedaban só pra a vergonza da Cádiz grega e romana, e a tal Cádiz viña sendo unha sorte de "reserva india".

Igoal penetración consumada impunemente podería -só con virar o peixe a pao de galíñeiro- ser escoitada nunha eira concurrida das terras do interior de igoales verbas; crueles na mesma crueldade duns bárbaros que non eran os que Cavafis esperaba.

Cavafis soñaba.

Poeta soñaba outras edades; e remontábase á Grecia antiga como en viaxe a Itaca, anque vivira nunha Aleixandría que na comparación era Sodoma pra os homes doutras partes do mundo cos que compartía o seu gosto. Porque aquela voce que desterraba "o mal" da vila mariñeira non sabía que só desterraba a trasparencia, levando a que os malvados soñaran esa mínima cancha da que gozaban en Aleixandría: "o mal" ía seguir ás agochadas ás que o condenaba, que quixerá esa voce que non quixerá. E pódese presumir tamén que o común dos seus camaradas remontarián con ele a esas culturas mediterráneas que, porque prenderan a libertade na literatura, turrarín ademais do remontar de todos os amadores da Arte.

Uns e outros pensemos en dous versos da Safo nascida na Illa de Lesbos, escritos no amor a unha das suas hetairai coma cásique a ducia de milleiros que escribira por enteiro -"Deixa ester de pé e face a face amigo/desvenda a tua gracia aos nosos ollos"-. Ou no Propercio -"Si un nemigo/tivera alguma vegaña, desexaría/amar de muller; que os meus amigos/disfrutren de rapaz" que no rebote desengando de tantas veces sementa consellos nos seus benqueridos, vendo a sodomía no sitio amoroso da calma cos ollos igoales aos de tantos, que convidaran ao grande Augusto á publicación dunha lei favorecendo o matrimonio e a procreación pra asegurar a continuidade dos cidadanos, amenazada por actitude, xa motivada polo natural propio xa por desengano, tan plural.

Logo do dominio romano, coa consolidación da relixiosidade cristiana, desaparecerían esos momentos de licencia, até a volta a eles do Renacemento, que no se

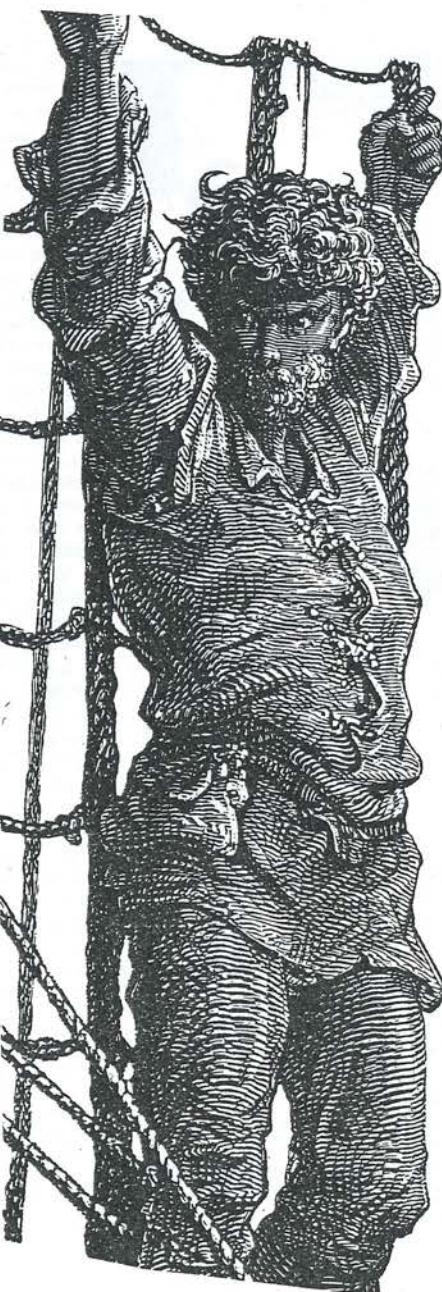
refire á materia que tocamos centrábase con preferencia en gramios, marxináis -os ghettos de hoxe-. Coma o dos trouleiros do Shakespeare sin precio que só dera fructos memorábeis: ahí está o principio do seu soneto LXXVI, que "anosado" por Vasco Graça Moura dí así: "Saberás, meu amor, que sempre de tí escribo".

E aínda que perdure hipocresía, como a "victoriana" que levó ao verso the love that dares not to speak its name pra sempre máis alá que ao seu autor -Lord Alfred Douglas, amador célebre de Oscar Wilde-. E aínda que a hipocresía se repita aeito: por exemplo hai escasos cinco anos dando os hosos de James Kirkup na cádea porque en Gay News dixo xa, con tanta valentía coma aquel aristócrata, a afirmación, "o amor que pode decir o seu nome". E aínda que esa hipocresía siga así, e así, sigue -facendo a valentía maior si cabe nesta terra, onde se viste incluso dun desprecio a oficios determinados como o que amosan as coplas populares, que en todo se entremeten- en ocasións con gracia, en ocasións desgraciadas: "sete sastres fan un home..."

E a pesares dos pesares que a hipocresía vai parindo faremos por ir fora da realidade pra seguir, dando un brinco de enlevo, entre tempos nos que houbo folgos pra encantarmos no respeito que queremos ver -tanto por quenness asumían a quenness asumaban esta sexualidade, sob todo alén, como por cales só eran seus coetaneos amistosos, tamén aquén-. Un respeito que se esquencéu e que debe regresar do esquezo.

... Tal, "era que se era", nesa vila mariñeira do escomento que venera, polo mesmo misterio que lle fai ouvidos á porca continencia e á virxinidade dun mito relixioso, unha bolsa negra cunha "E" bordada. Na Biblioteca Municipal, xusto baixo o escudo que, pra más señas, ostenta unha carabela, que ten na popa un castelo e na proa un león, e acima de todo duas cunchas. "A carabela é privilixeo por ter axudado os seus habitantes con duas á conquista de Málaga, o castelo e o león pola sua procedencia real, e as cunchas, por ser señorío do Apóstolo..." dí o cronista; e direivos eu do misterio con más verbas do cronista: dinno hai doucentos e trinta e catro anos, e din-no do poeta ágrafo chamado Liberto: "o seu apaixonado manual -poisque era un tatuaxe na man zurda que se lee de esquerda a dereita indo nos dedos desde o mendiño era bautismo de sangue e insólita declaración de amor destinada ao seu irmán..." Minutos antes de se despeñar ao Atlántico, coma no costume espartano de... de borralle a vida aos fillos débiles e tal vez pensando en Icaro, o poeta tronzou a man escribida e metéuna na bolsa negra da "E" bordada, que se conserva embalsamada dentro dun peto transparente. A troba do manual, que quixemos pra rematar, enlixa calqueira palabra máis; e para-a: "Escravo/son/de/tí/Liberto".

X. Luis Rei Nuñez

Os maricas e lesbianas contra unha Galicia nuclear.
Os colectivos participamos nas manifestaciós do
pasado 7 de Xunio.

Reunión dos gais esperantistas do 28 de Xunio ó 4
de Xulio en Otawa (Canadá) Apartado 27.066.
BARCELONA

**MANIFESTACION GAI
O 28 DE XUNIO
AS 12,30 NA
PRAZA DE PORTUGAL
VIGO**

ROMERIA-FESTA
A PARTIR DAS 14,30
E DEICA AS TANTAS
EN CASTRELOS
TEATRO, MUSICA, POESIA
COMIDA-BEBIDA ETC ETC.

SI QUERES RECIBI-LO "ATURUXO"
ENVIA A TARXETA DE INSCRIPCION

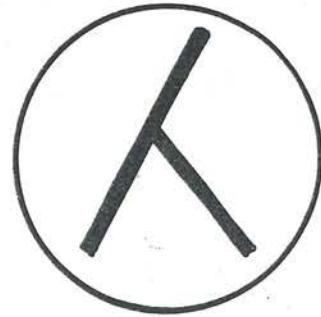
os precios son: { - suscripción normal 500 pts.
(anuales) { - suscripción de AXUDA 1.000 pts.

Nome _____

Apelidos _____

Dirección _____

Forma de pago { envío talón ou
cheque ao portador
 envío precio en
sellos de correos

FRENTES

A continuación incluimos unha lista co seu apartado de correos, dos Frentes de Liberación Homosexual e Colectivos de Lesbianas que funcionan no Estado Español:

- CCGG. (homosexuais e lesbianas)
Aptdo. Correos 1468 Vigo 1090 Santiago
- FAGI
Aptdo. Correos 1278 Palma de Mallorca
- GLAL (lesbianas)
Aptdo. Correos 2493. Barcelona
- FAGC
Aptdo. Correos 2830 Barcelona
- MAG-PV
Aptdo Correos 1974. Valencia 1011 Alicante
- EHGAM
- Aptdo. Correos 953. San Sebastian
16667 ref. E, Bilbao 1672. Vitoria
- ESAM (Lesbianas)
- Aptdo. Correos 1667. ref. E, Bilbao
- CGM
- Aptdo. Correos 52. Málaga
- FLGS
- Aptdo. Correos 800. Sevilla
- GALHO
- Aptdo. Correos 718. Madrid
- FLHOC
- Aptdo. Correos 139. Madrid

Existen outros colectivos en: Burgos, Navarra, a Coruña, Granada e Canarias dos que esperamos poder dar decontado a súa dirección ou apartados.

Reunión da COFLHEE
os días 26 e 27 de Xulio
en Galicia.